

gaa i Nette med den ærede Minister om hans Opfattelse af Loven af 9de Marts 1872. Det er kun min Hensigt med Forespørgselen at faae en bestemt Klarhed over den. Den høitærede Minister anførte, at der ikke kunde være Tvivl om, at hans Opfattelse er den vigtige; altsaa vide vi, hvad vi staa ligeoverfor, og det forekommer mig da, at det ikke kan være Andet, end at det Onske maa komme frem hos os, at Forholdene maa forandres, og at vi maa se at faae andre Lovbestemmelser, al den Stund Loven af 1872 efter vor Opfattelse ikke er istand til at fyldestgjøre det Formaal, som jeg tror, man i Virkeligheden havde med den, da man gav den. Naar Forholdet er saaledes, som jeg har omtalt — naturligvis kan der jo være Undtagelsesstilfælde, saaledes som det blev berørt af den ærede første Forespørgger, der henviste til flette Personer, men dem er der jo ikke Tale om; der er kun Tale om dem, der ligefrem af Kjærlighed til og Pligtfølelse mod deres gamle Fædreland have forladt deres Hjemstavn og vort Forhold til dem —, kan det ikke undgaas, at disse Folk maa føle sig noget trykkede ved at gaa blandt os uden at have nogen bestemt Ret til Forsørgelse. Jeg veed ganske bestemt, at flere af dem gaa med en Vængstelse for, at de ville blive hjemsendte i Tilfælde af, at de komme i Trang; men selv om det ikke bliver Tilfældet, hvad jeg ikke vil haabe, vil det dog være mere hensynsfuldt og mindre nedslaaende for disse Folks Følelse, naar de vide, at Staten i det Tilfælde, at de kom i Trang, vilde række dem en hjælpende Haand, end naar de vide, at de i et saadant Tilfælde ere henviste til den almindelige Fattigforsørgelse. Det er den ene Side. Den anden Side er Statens Forhold til Kommunerne. Der tror jeg ikke at tage fejl, naar jeg siger, at Kommunerne hidtil have staaet i den Formening, at indvandrede Slesvigere, der have taget Ophold her i Landet, naar de ere komne i Trang, vilde kunne erhverve sig Hjemstedsbevis og altsaa vilde kunne faae Statshjælp. Jeg tror virkelig, at det er saaledes, at Kommunerne have haft den Opfattelse. Det er altsaa en feil Opfattelse efter den ærede Ministers Udtalelse, efter den Fortolkning af Loven, som Regjeringen hidtil har fulgt, og som maaste er fulgt med Nette, jeg tvivler ikke derom; men i alt Fald er det Noget, som Kommunerne trænge til at faae Klarhed over. Ligeoverfor disse Kommuner er det, at jeg mener, at vi ogsaa bør være betænkte paa Forholdsregler, for at de ikke skulde blive altsor haardt bebyrdede, navnlig de, der ligge langs med Grændsen, som jo ere nærmest udsatte for at blive det. Efter den Fortolkning, som Regjeringen har givet af Loven af 1872, vil det imidlertid meget let blive Tilfældet. Der er allerede af den første ærede Forespørgger nævnt det Andragende, der for kort Tid siden blev behandlet i det andet Thing, et

Andragende fra en vis Kommune derovre angaaende to slesvigiske Familier; Sogneraadet havde andraget Ministeriet om, at Staten vilde refundere den Hjælp, som Kommunen har givet dem, men har faaet Afslag, og henvendte sig derfor til Folke-thinget; men desuden holder jeg her i min Haand en Skrivelse med Oplysninger fra Sogneraadet i den samme Kommune, hvorefter det endnu i indværende Vinter har maattet understøtte en slesvigsk Familie til med en ingenlunde ubetydelig Sygehjælp, og som den ikke har nogenfomhelst Udflugt til at faae betalt tilbage. Desuden veed jeg med fuldstændig Sikkerhed — jeg er selv bosat i den nævnte Kommune, — at der endvidere findes tvende slesvigiske Familier, som hidtil have kæmpet sig igennem med Nød og neppe, og om hvilken Sogneraadet veed, at den ved det første Uheld, der tilstøder den, enten ved Sygdom eller paa anden Maade, vil blive kastet over paa Kommunen til fuldstændig Forsørgelse. Det bliver saaledes 5 Familier og det talrige Familier, som komme til at hvile paa denne Kommune, der hverken er stor eller velhavende, og foruden dette er det mig bekjendt, hvad der ogsaa er blevet anført af den første ærede Forespørgger, at der saagodtsom i alle Kommunerne derovre, idetmindste i alle dem, der ligge ved Grændsen, findes Familier, som, om de end ikke endnu ere blevne trængende, dog staa paa Nippet til at blive det ved det første Uheld, der rammer dem. Ligeoverfor saadant et Forhold er det, at vi have haft den Opfattelse, at Regjeringen kunde raade Bod derpaa ved at nytte § 2 i den tidt omtalte Lov. Som vi nu høre, er dette jo ikke Tilfældet, og jeg kan altsaa ikke se Andet, end at vi maa være betænkte paa at finde Midler til at raade Bod paa disse uheldige Forhold i den ene og den anden Henseende; og naar vi ikke se os istand til at kunne nytte de Lovbestemmelser, vi have, til at fjerne de Ulemper, hvormom her er Tale, maa man være betænkt paa at søge ved nye Lovbestemmelser at faae dem forebyggede eller afgjorte.

Formanden: Det ærede Medlem betegnede i sit Foredrag Diemedet med Forespørgselen som et dobbelt, nemlig dels at erfare Regjeringens Stilling ligeoverfor de fra Hertugdømmerne indvandrede og hertil indvandrede Slesvigere, dels at erfare Regjeringens Forhold til de Kommuner ved Grændsen, som enten vare overbebyrdede eller truedes med at blive overbebyrdede. Jeg erkjender, at der er nogen, skjøndt ganske vist indirekte Forbindelse mellem det sidste og det første Omne; men jeg skjønner ikke, at det fremgaar med tilstrækkelig Tydelighed af Forespørgselen, at denne skulde omfatte begge Forhold. Hvis den ærede Indenrigsminister imidlertid vil indlade sig paa begge Spørgsmaal, er der Intet til Hinder derfor; det maa staa den ærede Minister frit for.